

ΚΑΤΙΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΟΥΤΙΑ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Κάτια Δημοπούλου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2017

Έτος 1ης έκδοσης: 2017

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλυσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

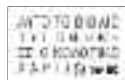
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6219-0

Στη Μελία
και στα κορίτσια της ζωής μου

21 Ιουλίου

ΣΤΕΚΟΤΑΝΕ στην άκρη της πόλης της, στην άκρη του σπιτιού, εκεί στην αιχμή ενός κάγκελου από μαύρο σίδερο, στην άκρη της ζωής του σπουργιτιού που πήγαινε κι ερχότανε χωρίς ίχνος ιδρώτα να σταλάζει πάνω στα πλακάκια με τα ψίχουλα, στην άκρη μιας ανάμνησης που στριφογύριζε σαν φούστα σε αίθουσα χορού και μόνο το στρίφωμά της μπορούσε να δει, να το δει να παραληρεί και να περιδινείται ακολουθώντας τα ξέφτια μιας μακρινής μουσικής από ορχήστρα που μόνο ακορντεόν την αποτελούσαν.

Στεκόταν στην άκρη μιας νοσταλγίας που, αχ, ούτε που θυμάται τι την πυροδοτεί, το κλάμα ενός μωρού η μήπως το αλύχτισμα ενός σκύλου;

Στην άκρη τη δική της. Στην άκρη της.

Στεκότανε ήσυχα στην άκρη της. Κάτω η θάλασσα και μια παραλία ηλιόχαρη, φτιαγμένη από θαμπό γαλάζιο πλεξιγκλάς. Κάθε πρωί γλιστρούσε πάνω της. Πηδούσε το μαύρο κάγκελο, ακουμπούσε τα δάχτυλα των

ποδιών στο πλεξιγκλάς και γλίστραγε προς το κύμα με το σώμα της σανίδα του σερφ. Μα όχι σήμερα. Σήμερα θα γυρίσει πίσω, μέσα, όσο πιο πολύ μπορεί στο εσωτερικό του σπιτιού, στο τραπέζι της κουζίνας. Θα φτιάξει ένα σάντουιτς, θα ξεφυλλίσει ένα βιβλίο, θα δοκιμάσει να φάει, θα στρώσει το κρεβάτι τεντώνοντας, σιδερώνοντας τα σεντόνια με τα δάχτυλα, θα αλλάξει θέση στη γαλάζια μπερζέρα ώστε να βλέπει προς το παράθυρο, θα σηκώσει την άκρη του χαλιού και θα χώσει από κάτω την καχυποψία της για τη μέρα που ήρθε, θα ισιώσει με το βλέμμα και μόνο τα κάδρα που γέρνουν απειροελάχιστα, γεμάτα κατανόηση για τη νευρικότητά της, θα καθίσει στον καναπέ, θα ανοίξει το ραδιόφωνο. Θα αρχίσει να περιστρέφεται μέσα της μέχρι που να γίνει μια μικρή κουκκίδα έντασης. Θα αναρωτηθεί αν υπάρχει περίπτωση να εκραγεί επειδή δεν ξέρει να πει τι βλέπει και τι σκέφτεται. Θα προσπαθήσει να περιγράψει τις διαδρομές μιας μύγας πάνω στο φόρεμά της. Θα φανταστεί ότι η μύγα τής στέλνει κωδικοποιημένα μηνύματα. Θα μάθει να τα αποκωδικοποιεί και να τα καταγράφει με ακρίβεια γιατί, άι στο καλό, αυτό τον καιρό και ίσως πάντα, «ζω» σημαίνει «ξέρω να υπάρχω μέσω της εικόνας που φτιάχνω στο νου μου». Θα αποτύχει κι αυτή τη φορά. Θα ανασύρει εικόνες παλιές που θα την κάνουν να βάλει τα κλάματα ενθυμούμενη αυτό που υπήρξε πριν όλα μέσα της μετατραπούν σε ένα ατέρμον δειλινό. Τα δάκρυα θα της είναι αρκετά γιατί θα τη διαβεβαιώσουν ότι, ακόμα και

αιωρούμενη στον ουρανό της αδράνειάς της, συνεχίζει να αισθάνεται. Θα ξαπλώσει στον καναπέ. Θα μάθει να μην περιμένει τίποτε ατενίζοντας το ταβάνι. Θα σφαλίσει τις διεξόδους, τις πιθανότητες, τις προσδοκίες.

Θα κλείσει τη μέρα. Τη μέρα.

Καθώς η νύχτα μπαίνει στο σπίτι, τα μάτια της χάσκουν στο κενό. Ο εγκεφάλός της πλημμυρίζει γαλαζωπά τρεμάμενα πίζελ που τα βλέπει να μεγαλώνουν ένα ένα και να ορμάνε ακάθεκτα προς το εσωτερικό της ίριδας. Πίζελ-διαστημόπλοια που στο κουφάρι τους κουβαλάνε κι από μια τεράστια εικόνα ή, ακόμα χειρότερα, από μια τεράστια, μια γιγαντιαία σκέψη, τόσο αιφνίδια και αναιτιολόγητη, ώστε καταλήγει και πάλι να συμπυκνώνεται σε εικόνα. Και να μην ξέρει τι να κάνει με αυτήν. Ένα χέρι που μακραίνει κι ακουμπάει τα χείλη της, ο αριθμός 7 ανάγλυφος πάνω σε ένα κομμάτι ξύλο, το κίτρινο μαντό της μαμάς της, που στριφογυρίζει γύρω της άδειο και ασυνάρτητο, ένας ανεμοστρόβιλος που έρχεται κατά το βράχο απ' όπου ψαρεύει με τον παππού της, ο παππούς της που σηκώνεται ψηλά και απομακρύνεται χαμογελώντας προς τους αιθέρες, ένα κόκκινο πλοiάριο στη μέση του Σηκουάνα γεμάτο Κινέζες μαθήτριες, τρία αγόρια που χαμογελούν καθισμένα κάτω από τη σημαία στην Ακρόπολη, μια στρατιά υπερφυσικών μυρμηγκιών που παρελαύνουν έπειτα από μια μεραρχία πυροβολικού στην παραλία της Θεσσαλονίκης, οι άντρες της ζωής της, ντυμένοι μαργαρίτες, που ατενίζουν τον ορίζοντα πάνω

από το κάστρο της Μονεμβασιάς, η φράση «θα τα ξεχάσω όλα» γραμμένη σαν διαφημιστικό στο πλάι ενός τρένου που περνάει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Λοξές, εικονοποιημένες σκέψεις για τα μικρά, άναρθρα συναισθήματά της.

Ο ύπνος ήρθε και τη συνάντησε καβάλα σε έναν ιππόκαμπο φτιαγμένο από θαλασσόξυλα κι αρμύρα.